

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 10 marca 2016 r.,

sprawy **P. G.**,

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w C.

z dnia 11 września 2015 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w C.

z dnia 9 września 2013 r.,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

**2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego P. G.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 września 2013 r., Sąd Rejonowy w C. uznał P. G. za winnego tego, że w okresie od 17 do 28 czerwca 2011 r. w K. działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej jako Prezes Zarządu Spółki H. sp. z o.o. doprowadził W. J. właściciela firmy Skup i Sprzedaż Surowców Wtórnych W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na kwotę 5.310,60 zł. w ten sposób, że złożył zamówienie na dostarczenie blachy pokryciowej wartości 5.995,77 zł wraz z usługą transportową wartości 156,21 zł wprowadzając w błąd W. J. co do zamiaru i faktu zapłaty za w/w towar i usługę,

posługując się podrobionym potwierdzeniem dokonania przelewu pieniędzy na konto firmy W. Skup i Sprzedaż Surowców Wtórnych na kwotę 5310,60 zł, to jest czynu z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. i za to skazał go na karę jednego roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki na kwotę 40 zł.

Wyrok ten zaskarżył obrońca oskarżonego, podnosząc w apelacji zarzuty obrazy art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., a także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, ale Sąd Okręgowy w C. wyrokiem z dnia 11 września 2015 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Wyrok Sądu Odwoławczego zaskarżył w całości kasacją obrońca skazanego i zarzucił mu:

rażące naruszenie prawa, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 433 § 1 i 2 w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez zaakceptowanie przez Sąd drugiej instancji rozstrzygnięcia wszystkich niewyjaśnionych okoliczności sprawy przez Sąd pierwszej instancji w całości na niekorzyść oskarżonego, a to w odniesieniu do ustalenia odpowiedzialności oskarżonego za wysłanie do pokrzywdzonego podrobionego potwierdzenia zapłaty, czyli posłużenia się tymże potwierdzeniem mając świadomość jego nieautentyczności;

- art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez zaakceptowanie przez Sąd II instancji dowolnej, a nie swobodnej, oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji, w szczególności co do możliwości i zamiaru oskarżonego zapłaty za zamówiony towar, a także w zakresie świadomego wykorzystania w tym względzie nieautentycznego potwierdzenia przelewu ;

- art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób sprzeczny ze wskazaniem w przepisie tym przewidzianymi, w szczególności poprzez niepełne odniesienie się do wszystkich zarzutów apelacji

i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie skazanego, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na tą kasację prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Taki jej charakter pozwolił rozpoznać ją w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Analiza tak zarzutów tej skargi, jak też jej uzasadnienia nie pozostawia cienia wątpliwości co do tego, iż skarżący potraktował ją jako kolejną (po wcześniejszej bezskutecznej apelacji) skargę odwoławczą. Nadal bowiem próbuje podważyć w niej poprawność poczynionych przez sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych, zwłaszcza tych dotyczących owego podrobionego potwierdzenia przelewu pieniędzy na konto firmy W. i – w konsekwencji – tych określających charakter towarzyszącemu skazaniu zamiaru. Tymczasem nie ulega wątpliwości, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, którego – tak podstawy, jak i w ogóle przedmiot – są precyzyjnie w ustawie procesowej karnej wskazane. Z pewnością ta w art. 523 § 1 k.p.k. nie przewiduje możliwości podważania w kasacji (i to w sposób stwierdzony *in concreto*) prawidłowości ustaleń faktycznych. Zarówno wówczas, gdy czyni się to wprost tego rodzaju zarzut formułując, jak i wtedy, gdy, ze względu na te ustawowe ograniczenia, przyjmuje on (oczywiście błędną) postać zarzutu obrazy prawa procesowego. Ten ostatni przypadek zaistniał w sprawie niniejszej. Skarżący sformułował zarzuty obrazy prawa procesowego, które w istocie (zwłaszcza odczytane z uwzględnieniem argumentów przytoczonych na ich uzasadnienie) zmierzały do zakwestionowania podstawy faktycznej wyroku Sądu Rejonowego, którą w wyniku przeprowadzonej kontroli instancyjnej Sąd Okręgowy uznał za ustaloną prawidłowo.

Niezależnie od tego nie sposób też nie zauważyć, iż:

- zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. był już postawiony w apelacji przez obrońcę skazanego. Jego bezzasadność Sąd Okręgowy wykazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Omówił i rozważył także kwestie związane ze świadomością skazanego co do posłużenia się podrobionym potwierdzeniem przelewu (por. s. 5 tego dokumentu). Twierdzenie skarżącego w kasacji, że Sąd Okręgowy przy okazji rozpoznawania tego zarzutu rażąco uchybił treści art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. jest całkowicie nieuprawnione, tym bardziej w sytuacji, gdy skarżący przytoczył tylko takie argumenty, które nie były w stanie zanegować poprawności

rozumowania Sądu Okręgowego;

- skarżący nie wskazuje w jaki sposób Sąd II instancji miałby naruszyć, i to w sposób rażący (bo tylko ta postać uchybienia może być „skuteczną” kasacyjnie), przepis art. 433 § 1 k.p.k.;

- obrońca skazanego nie uwzględnił także i tego, że art. 5 § 2 k.p.k. nie odnosi się do wątpliwości obrońcy, czy samego skazanego. Jest on kierowany do organu procesowego, który orzekając w sprawie nie dostrzegł tego rodzaju nieusuwalnych wątpliwości. Trudno – uwzględniając podstawę faktyczną i dowodową wyroku, w tym także sposób przeprowadzenia oceny tegoż materiału dowodowego – podważyć zasadność takiego rozstrzygnięcia;

- niezależnie od powyższego w realiach dowodowych niniejszej sprawy przepis art. 5 § 2 k.p.k. nie miał w ogóle zastosowania. Wystąpiły w niej dwie przeciwstawne grupy dowodów odnośnie okoliczności związanych z wysłaniem podrobionego potwierdzenia zapłaty. Jedna związana z treścią wyjaśnień samego skazanego (które Sądy obydwu instancji zasadnie odrzuciły) i druga, która oceniana w oparciu o zasady doświadczenia życiowego i wszystkie ujawnione w sprawie okoliczności (a więc stosownie do wskazań art. 7 k.p.k.) pozwalała poczynić takie ustalenia, dotyczące zamiaru skazanego w chwili dokonywania przez niego przypisanego mu czynu, które ustalono;

- zarzut rażącej obrazy przez Sąd Okręgowy przepisów art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. jest również oczywiście nietrafny. Treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku pozwala stwierdzić, że wydający go Sąd rozważył zarzut obrazy art. 7 k.p.k., zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego. W stwierdzonych okolicznościach w sprawie (zwłaszcza bezsporności pewnych faktów tworzących sekwencję zdarzeń poprzedzających przestępne działanie oskarżonego, w tym jego telefoniczne zapewnienia o natychmiastowym przelaniu pieniędzy za zakupiony towar i niewątpliwym wysłaniu po nich z jego firmy podrobionego potwierdzenia przelewu) nie sposób uznać, by było to niewystarczające tak dalece, iż kwalifikowało się do uznania za uchybienie przywołanym przepisom;

- prezentowana przez skarżącego argumentacja, iż skazany wywiązałby się zapewne z przedmiotowego zobowiązania pod warunkiem otrzymania pieniędzy od P. W. jest o tyle bezprzedmiotowa, iż tenże dłużnik zalegał już z płatnością od wielu

miesiący, a skazany – co najważniejsze – posłużył się sfałszowanym dowodem przelewu i przez to wprowadził w błąd pokrzywdzonego co do zamiaru uiszczenia pieniędzy za sprzedany mu towar. To więc nie zapewnienia o dobrej kondycji firmy i możliwości zapłaty w przyszłości za towar były instrumentem oszukańczych, podjętych wobec pokrzywdzonego działań, ale posłużenie się sfałszowanym przelewem, które wprowadziło pokrzywdzonego w błąd co do tego, iż skazany już za ten towar zapłacił;

Przypomnienie o tym jest celowe dla wykazania oczywistej nietrafności prezentowanych w kasacji twierdzeń, niezależnie od tego, iż – tak jak to już zauważono – stanowią one niedopuszczalną w kasacji próbę podważenia ustaleń faktycznych;

- uzasadnienie zaskarżonego kasacją wyroku w sposób wystarczający czyni zadość wymogom wskazanym w art. 457 § 3 k.p.k. Stąd też nieprawdziwe jest twierdzenie skarżącego, że rażąco uchybia temu przepisowi. Jest to oczywiste, gdy zestawia się treść apelacji obrońcy oskarżonego z treścią owego uzasadnienia. Do wszystkich istotnych, poruszonych w tej apelacji, kwestii Sąd ten odniósł się, może nie w formie zbyt rozbudowanej, ale wystarczającej. W zaistniałym układzie procesowym Sąd Okręgowy nie mógł samoistnie naruszyć art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. i to w postaci opisanej w ostatnim zarzucie kasacji. Sąd ten utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, toteż uzasadnienie tego rozstrzygnięcia nie musiało być dokonywane „ze wskazaniem przewidzianymi” w art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.

Z tych wszystkich względów należało uznać oczywistą bezzasadność kasacji obrońcy skazanego.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia przepis art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

Kierując się powyższymi wskazaniem – orzeczono jak wyżej.

kc